

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

308

Szerző:

Kóbor T.

Cím:

Pesti kis tükrök

Forrás:

Az Újság

Bp

1918. XII. 1.

Hely

Idő

"1918"

Személy

Helvszám

Pesti : KIS TÜKRÖR :

IRTA KÓBOR TAMÁS.

— Hogy van? — szól a kérdés és a szemek bizonytalanul csillannak össze. Erre a közhelyre, melyre az angol sohasem vár feleletet, manapság nálunk nem mernek és nem tudnak az emberek felelni. Végül mégis csak halljuk a választ:

— Köszönöm, jól — s a ki hallja, nem hiszi el s a másik nem mond ellene.

Valami nagy bizonytalanság lappang az idegekben. A tudatban csupa nyugtalanság: mi lesz velünk? De nem ez teszi. Egyáltalán semmi konkrét aggodalom nem teszi. Ha valahol egy láda a földre koppan, még ma is összeressenünk: lövés. Ma a lövést valószínűbbnek érezzük, mint a láda földre koppanását. Hogy a kapunk előtt szuronyos őr áll, az megszokottabb, mintha nem állna ott. Nagyon sokan vannak, a kik reggel csodálkoznak. Nem tudják min, de csodálkoznak. Olyan furcsa nekik az, hogy olyan reggel van, mint tegnap volt. A mindennaposság a rendkívüli szenzációjával hat. Hogy valaki vonatra ül, vakmerőség. Hogy valaki valahonnan megérkezik, szerencse. A mit magunk teszünk, azt természetyszerűnek érezzük. De ha a másik ugyanazt teszi, azt megbámuljuk. Egyik nap olyan most már, mint a másik, de az idegzetünk még nem tud róla.

Csak innen vesszük észre, hogy milyen rendkívül mély az a változás, a melyen látászat szerint oly hamar átmentünk: forradalom volt, lövöldözés volt, kikiáltottuk a köztársaságot s most vagyunk, a kik voltunk...

Dehogy is vagyunk azok és sohasem is leszünk azok. Hiszen ha csak valami megmaradt volna régi mivoltunkból, nem élhettük volna bele magunkat egy sereg olyan nyomba, a miket sohasem tartottunk elképzelhetőnek sem. Hogy a katona nem szalutál a tisztnek. Ellenben a nagyságos ur halk hangon beszél a munkásával. Hogy az utczán alig látni rendőrt s különösen olyankor nem, mikor máskor vágatva jött a lovas. És elintéződnek a dolgok simábban rendőr nélkül. Hogy a hüvös uri palotákban lakásokat rekvirálnak. Hogy Alesuth József adót fizet. Hogy Szabadkára passzus kell. Hogy az új határokon túl lehúzzák a szegény katona esizmáját. Hogy Budapesten francia tisztnek vannak s nem látja őket senki. Hogy a háborúnak vége. Hogy most idehaza halnak az emberek rakásra, nem a fronton. Hogy fiatal lányok meghalnak. Hogy az öreg emberek élnek.

S a ki gazdag, nem tudja magát gazdagnak és a ki szegény, nem érzi magát szegénynek. Valami új vézletek domborodnak ki. A durvaság durvább, a finomság finomabb. Embertelen kegyetlenség mellett szinte anyai jóság. Idegen emberek is szóba állanak egymással, tegnapi barátok is ellen-

ségesen nézik egymást végig. Jön a holnap, jön a jövő. S valami engesztelés van a levegőben s valami üldözés vágat mögötte. Mi az? Nem tudom, csak sejttem. Nem sejttem, csak tudom. Lesz-e pénzem holnap? Lesz-e ennivalóm holnapután? Hideg van és kevés már a gáz. És nációk egymásra rontanak s a friss békében minden ezikk drága és az emberélet olesó. Jó lesz, nagyon jó lesz, de majd csak később. Talán a jövő héten, talán a jövő században.

Rossz most Budapesten lenni. Másutt még rosszabb. S a gyerekek vigan játszanak és gondtalanul örülnek. Nekik jó. S gyötör a kérdés: hátha éppen nekik jut a legrosszabból?

Ki kell heverni ezt a hangulatot.